

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Claudii Fleury, Presbyteri, Prioris Argenteliae Et Reg.
Christianiss. A Confessionibus Institutiones Juris
Ecclesiastici**

Fleury, Claude

Moguntiae, 1760

XXII. De absolutionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67899](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67899)

officia, sed clausis januis, & sine cantu ac campanæ pulsu, peragere licuit. Nonnumquam conciones pœnitentiales habitæ, confirmatio & viaticum datum, missa minus solemnibus singulis dominicis, sed clausis portis & remotis excommunicatis, celebratæ¹. Denique administratio pœnitentiæ, minus solemnibus Missa, quotidie; solemnibus autem quater vel quinque in anno festis celebrioribus permittebatur².

1) C. 43. X. de sent. excom.

2) C. ult. de sent. excom. in 6. & ibi glossa.

Interdictum
ipso facto
incurritur.

IV. POENA eorum, qui interdictum violant, est excommunicatio. Interdictum autem iisdem solemnibus ac excommunicatio pronuntiatur, scilicet e scripto, expresso nomine & causa inserta, præviisque tribus admonitionibus. His cærimonis non opus habet *cessatio a divinis*, quæ sine iudicis decreto casu contingere potest, veluti si polluitur ecclesia. Sunt constitutiones, quibus interdictum *ipso facto* in certis casibus; sunt, quibus suspensio ratione clericorum stabilitur. Unde hæc distinctio, ut ipso facto vel ab homine, i. e. lege generali vel iudicio particulari incurrantur, tribus hisce censuris, suspensioni, excommunicationi & interdicto communis est.

C A P. X X I I.
D E A B S O L U T I O N I B U S.

I.

A quo pe-
tenda sit

SUPEREST, ut dispiciamus, quibus modis censura tollantur. Eæ igitur, quæ a

judice pronuntiatae sunt, non nisi eadem auctoritate, i. e. ab ipso iudice, ejus successore, delegato vel superiore, jurisdictionem habente, relaxari possunt. Quae a lege inflictæ, a iudice ordinario, immo & a presbytero, qui absolutionem sacramentalem administrandi potestate gaudet, remitti possunt: unde fere generalis omnium censurarum absolutio præmitti solet. Sed presbyter ab eis liberare nequit, quæ episcopo vel papæ reservatae sunt. Excommunicatio *minor* per quemcumque presbyterum approbatum tolli potest, & quilibet presbyter, etiamsi approbatus non sit, in articulo mortis, ut omnia peccata, sic omnes censuras remittere potest. Absolutio autem debet esse libera, nec magistratus vi compellere debet presbyterum ad absolutionem: nam qui absolutionem vi extortam impetrat novam excommunicationem incurrit: quod sequioribus temporibus, quibus rigor regnavit, sæpe contigit¹. Quum censuræ correctionis causa infligantur, absolutio petentibus non deneganda est, si morem gerunt, ecclesiæque ac ei, quem offenderunt, satisfecere. Sed novissime satis visum, si jurejurando vel cautione præstita id promitterent.

absolutio
ab his
censuris

1) *Conc. Trid. sess. 25. c. 3.*

II. ALIUD de dispensatione irregularitatis seu de restitutione clerici exauctorati dicendum, quæ jure peti non potest & cujus exempla veterioribus rariora fuere. Sed hodie irregularitates, suspensio ac ceteræ censuræ eodem censu habentur, & ob casuum ponti-

præfer-
tim cle-
ricorum
propriis.

fici reservatorum numerum inmensum auctum absolutiones frequentantur. Distinguendum ergo inter censuras & irregularitates ob peccatum *occultum* & *publicum*, quod scilicet ad forum contentiosum deferri potest. De *occultis*, licet pontifici reservatis, episcopi absolvunt auctoritate concilii Tridentini¹: de *publicis* Romam eundem, aut Roma mandatum ad episcopum vel vicarium generalem arcescendum. Quæ mandata in Dataria simplici signatura expediuntur & ab agentibus in rebus eliciuntur. Eodem modo irregularitatum publicarum dispensationes impetrantur: nam occultas etiam episcopus in foro conscientiæ remittit, excepto homicidio voluntario. Sed etiamsi clericus Romæ criminis veniam impetrarit, ea tantum *delicti communes* pœnas sufflaminat; nam in *casu privilegiato* nihilominus pœna locum habet, cui remittendæ moribus Francicis rescripto principis opus est.

1) *sess.* 24. c. 6.

absolutio
ad cautelam
quid?

III. QUUM stricto canonum jure excommunicatus infamis sit, nec personam standi in judicio habeat; anceps disputatio fuit, qua ratione absolutionem petere posset. Unde natæ sunt *absolutiones ad cautelam*¹. Qui injuria se excommunicatum contendit, eaque de re in prima aut secunda instantia discussionem suscipere cupit, hanc absolutionem ante omnia petit, quæ *ad cautelam* vocatur, quoniam qui validitatem excommunicationis impugnat, absolutione opus non habet, nisi ad cau-

cau-

cautelam, ne scilicet excommunicationis exceptio ei obmoveri possit. Ex eadem causa receptæ sunt *absolutiones generales* stilo curiæ usitatæ & singulis signaturis & bullis pontificiis insertæ, ad effectum beneficii impetrandi, ne provisio propterea nulla accusetur. Nam si impetrans revera excommunicatus esset, expressa absolutione opus foret. Ceterum absolutio numquam præsumitur, si vel maxime excommunicatio centenaria fuisset, quia est pœna sua natura perpetua, licet ex intentione ecclesiæ temporaria. Qui annum in excommunicatione peragit, de absolutione securus, novo jure tanquam *hæreseos* suspectus in jus vocari potest². Sed hunc rigorem ignorant terræ a fidei quæstoribus liberæ.

1) C. 16. X. de appell. c. 52. X. de sent. excom.

2) Concil. Trid. sess. 25. c. 3.

C A P. X X I I I.
DE APPELLATIONIBUS.

I.

SÆPENUMERO contingere solet, ut sententia in causis cum *civilibus*, tum *criminalibus* sufflaminetur, idque vel per *oppositionem* vel per *adpellationem*. *Oppositio*, licet¹ prohibita, in pluribus diœcesibus viget, & locum habet, ubi vel sententia nullitatis vel processus vitii insimulatur, coram eodem iudice interponenda. *Appellatio* autem locum habet, ubi sententia *injusta* esse censetur, spe-

Oppositio.